

РЕШЕНИЕ

№ 4103

гр. София, 20.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 31.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **3502** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. С./ S. М., гражданин на Република С., [дата на раждане] , срещу отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България, рег. № 5364р-5727 от 09.03.2023г., издаден от директора на дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Жалбоподателят счита, че заповедта е издадена в нарушения на материалния закон и административнопроизводствените правила. Моли съда да отмени обжалвания отказ. Претендира разноси, съгласно представен списък.

Ответната страна, директорът на дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи (МВР), изпраща административната преписка по издаване на оспорвания отказ, както и кореспонденция от Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” по отношение работодателя на жалбоподателя – “ТЦМ БАУ” ООД. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, развива подробни доводи за законосъобразност на обжалвания административен акт. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства и след като извърши дължимата служебна проверка на обжалвания отказ по реда на чл. 168, ал. 1 и ал. 2, във вр. чл. 146 от

АПК, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Със заявление рег. № Г-3556/26.09.2022 г., по образец съгласно Приложение № 4 във връзка с чл. 34, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България (ППЗЧРБ)/, жалбоподателят М. С./ S. M., гражданин на Република С., е поискал предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България на основание чл.25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Към него са приложени изискуемите документи по чл. 34, ал. 1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ: копие на паспорт, извлечение от регистър за гражданско състояние – регистър на родените; съдебно удостоверение, че срещу жалбоподателя не е образувано наказателно производство и не се водят следствени действия; удостоверение от [община], Република С., че М. С. е гражданин на С. от българска национална принадлежност; както и удостоверение, че баща му С. С. е от българска национална принадлежност.

Представен е безсрочен трудов договор № 053/26.09.2022г. с работодателя “ТЦМ БАУ”ООД, за длъжността работник, строителство с месторабота С. и осемчасов работен ден, с удостоверение за регистрацията му в НАП и справка за приетите уведомления по чл.62, ал.5 от Кодекса на труда.

В заявлението М. С. е посочил адрес в Република България : [населено място], ж.к. Л. [жилищен адрес]. Приложена е и нотариално заверена декларация от Н. И. Г., че осигурява жилище и адресна регистрация на М. С. по смисъла на чл. 1, т.20, ал.2 от ЗЧРБ в собствения му апартамент на адрес: [населено място], Столична община, [жк], [жилищен адрес].

Към административната преписка е приложено и писмо рег. № 11-2-2-5 от 17.10.2022г. на директора на Специализирана дирекция “М” – ДАНС, с което на основание чл. 41, ал.1, т. 2 от ЗДАНС, уведомява директора на дирекция “Миграция”, че ДАНС не разполага с данни, които да дават основание да се предполага, че сръбският гражданин представлява заплаха за националната сигурност, поради което не възразява да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България.

На 15.11.2022 г. е извършена адресна проверка на посочения в заявлението адрес от служители на дирекция “Миграция”, отразена в докладна записка рег. № 5364р-25525/17.11.2022г. В хода на проверката М. С. не е установен. Според съсед в апартамента живее собственикът Н. Г., заедно с майка си. Информацията е потвърдена и от представител на етажната собственост, според който в апартамента не живеят чужди граждани и се заплаща такса за двама души.

Снето е писмено сведение УРИ 536400-3332/23.01.2023г. от собственика на апартамента Н. И. Г., в което заявява, че е попълнил декларации за осигурен адрес на пребиваване на четирима чужденци, сред които и М. С.. Негов приятел го свързал с адвокат със сръбско име и сръбски акцент, който му предложил да предостави адреса си да пребивават сръбски граждани с цел получаване на пребиваване в Република България, за което получил 400 евро. Адвокатът го завел при нотариус. Заявява, че не е виждал сръбските граждани, те не са идвали на адреса му и не са живели там.

С докладна записка рег. № 5364р-1945/24.01.2023 до заместник-директора на Дирекция “Миграция” – МВР относно проведена беседа с Н. И. Г. на 20.01.2023г. служители на дирекция “Миграция” са приели, че с оглед установените факти може да се направи обоснован извод, че представените към заявлението документи, удостоверяващи адрес на пребиваване, не са актуални и са съставени единствено с цел получаване на разрешение за пребиваване в Република България.

С отказ рег. № 5364р-5727 от 09.03.2023г. директорът на дирекция “Миграция” е отказал предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България на М. С.. За да постанови обжалвания отказ административният орган се е позовал освен на установените факти относно декларирания адрес и на изготвена справка в информационните системи, ползвани от дирекция “Миграция” – МВР, от които е установено, че М. С. е влизал еднократно на територията на Република България - на 26.09.2022г. – датата на подаване на заявлението за постоянно пребиваване за едnodневен престой и не са регистрирани други влизания от С. на територията на страната след тази дата. Направен е извод, че представената към заявлението нотариално заверена декларация е съставена единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаване на разрешение за пребиваване без реално адресът да се ползва от чужденеца. Прието е, че сръбският гражданин се ползва от гражданството на държавата си по произход - С. и няма данни да е загубил връзка с нея. Не се е установил в Република България и не би могъл за изпълнява трудовия си договор, поради което е приел, че лицето е заявило неверни данни относно адреса на пребиваване, който реално не обитава.

В хода на съдебното производство от страна на ответника е представена и е приета като доказателство по делото кореспонденция между Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда” и дирекция “Миграция”, във връзка с извършена проверка на “ТМЦ БАУ”ООД. От приетото писмо се установява, че след направена служебна проверка е установено, че в дружеството има сключени трудови договори с 32 лица, като с изключение собственика на дружеството г-н Т. Т., всички са граждани на трети страни. Съгласно писмени обяснения дадени от собственика на дружеството, работниците са назначени, за да получат право на постоянно пребиваване на основание техния български произход, като те не са постъпвали на работа, не полагат труд и ползват неплатен отпуск към момента. Едно от лицата, посочено в писмото е жалбоподателят М. С., избран под номер 10.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя. В административната преписка не са предсатвени доказателства за датата, на която обжалваният отказ е връчен на жалбоподателя или упълномощения му представител, поради което съдът приема, че жалбата е подадена в срок. С оглед на изложеното жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна. Оспореният акт е издаден от компетентен орган – директорът на дирекция "Миграция" – МВР, който съгласно чл. 23, ал.7 от ЗЧРБ и чл.57, ал.1 от ППЗЧРБ, издава или отказва издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България.

Отказът е постановен в предвидената от закона писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК – посочени са наименованието, органът, който я е издал, адресатът, фактическите и правни основания за издаването му. Актът има ясна разпоредителна част, посочено е пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Спазено е изискването на чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ за мотивиране на отказа, като в него са посочени фактическите и правни основания за издаването му.

При издаването на отказа не се установяват допуснати съществени нарушения на

административнопроизводствените правила, които да водят до неговата незаконосъобразност. Постановен е след извършена проверка и анализ на представените доказателства, като служебно са събрани относими такива.

Оспореният административен акт е издаден и при спазване на материалноправните разпоредби на закона. Отказът е издаден на основание чл. 26, ал. 1 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, според които се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите, когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Наличието на една от визираните в разпоредбата предпоставки е достатъчна, за да е налице основание за отказ.

От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят М. С./ S. M., гражданин на Република С. в заявлението, с което е поискал предоставяне на право на постоянно пребиваване е посочил адрес в Република България : [населено място], ж.к. Л. [жилищен адрес]. Приложил е и нотариално заверена декларация от Н. И. Г., че осигурява жилище и адресна регистрация на М. С. по смисъла на чл. 1, т.20, ал.2 от ЗЧРБ в собствения му апартамент на същия адрес, както и трудов договор № 053/26.09.2022г., по силата на който е назначен като "работник, строителство" с месторабота [населено място] при осемчасов работен ден.

Установено е също така от извършените проверки от служители на дирекция "Миграция" на заявения адрес на 15.11.2022г., че М. С. не живее на адреса. Според съседите и представител на етажната собственост в него не живеят чужди граждани, а собственикът Н. Г. заедно с майка си. От писмено сведение УРИ 536400-3332/23.01.2023г. от собственика на апартамента Н. И. Г., от който е приложената към заявлението нотариално заверена декларация, също се установява, че сръбският гражданин не е идвал на адреса му и не е живял там.

От представената в хода на административното производство справка за пътуване на лице – чужд гражданин: М. С. е видно, че е дошъл на територията на страната за един ден, в който е подготвил документите и е подал заявлението за предоставяне право на постоянно пребиваване, от което също следва, че не е пребивавал на посочения адрес, нито е изпълнявал сключения трудов договор с месторабота [населено място].

От изложеното следва, че жалбоподателят не е престирирал реално труда си по установеното трудово правоотношение, което се установява и от представената кореспонденция между Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" и дирекция "Миграция", във връзка с извършена проверка на работодателя "ТМЦ БАУ"ООД, при която собственикът на дружеството г-н Т. Т. е заявил, че работниците, сред които и жалбоподателят, са назначени, за да получат право на постоянно пребиваване на основание техния български произход, като те не са постъпвали на работа и не полагат труд.

Въпреки дадените от съда указания за разпределение на доказателствената тежест в настоящето производство, от жалбоподателя не са представени никакви доказателства, че декларираните от него факти и представените писмени доказателства са верни.

С оглед на изложеното правилен е изводът на административния орган, че М. С. е заявил неверни данни и е представил документи с невярно съдържание, поради което по отношение на него са налице предпоставките на чл. 26, ал. 1, вр. ч. 10, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България. Поради изложеното, като е издал оспорения отказ, директорът на

дирекция “Миграция” е приложил правилно материалния закон.

Административният акт е съобразен и с целта на закона – да се предоставя право на постоянно пребиваване на територията на Република България в облекчена процедура, без да притежават виза за дългосрочно пребиваване, на чужденци от български произход, които желаят да работят и живеят в страната.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореният акт, като издаден от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила, правилно приложение на материалния закон и в съответствие с неговата цел, се явява законосъобразен и обжалването следва да бъде отхвърлено.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100, 00 лв., на основание чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен съд – [населено място], Първо отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. С./ S. М., гражданин на Република С., [дата на раждане] , срещу отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България рег. № 5364р-5727 от 09.03.2023г., издаден от директора на дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи.

ОСЪЖДА М. С./ S. М., гражданин на Република С., [дата на раждане] г, да заплати на дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100, 00 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: